

Men jeg har advaret mod, at man betragter disse Tilfælde som Norm. Det er noget helt andet. Jeg gentager, og jeg gentager det gerne, at der er ingen i Landbruget, som i mindste Maade ønsker at holde Haanden over bevidst Skattesnyderi indenfor Landbrugskredse. Landbrugerne vilde være grumme daarlig tjente dermed, hvis de vilde gøre det.

Hvad angaar det direkte Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig: om jeg vilde være medvirkende til, at der blev indført tvungen Statusopgørelse i Landbruget, vil jeg sige: Ja. Og det vilde glæde mig, om dette Spørgsmaal kunde komme frem og finde sin Løsning, medens jeg endnu er i Stand til at medvirke dertil.

Elna Munch: Ved Finanslovbehandlingen i Fjor rettede jeg nogle Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, og Justitsministerens Svar til mig gik gennemgaaende ud paa, at de Spørgsmaal, jeg rejste, var for svære; men nu har Ministeren jo haft et Aar til at overveje dem i, og endnu er ikke noget af disse Punkter kommet i Form af Forslag. Jeg skal derfor tillade mig at minde Ministeren om nogle af disse Spørgsmaal.

Et af dem drejer sig om et Forslag om statsanerkendte Sygeplejersker. Et saadant Forslag strandede desværre i Landstinget, og jeg vil gerne spørge Ministeren, om det er hans Hensigt at fremsætte dette Forslag, vel at mærke i en saadan Form, at det ikke foringer Kravet om den 3-aarige Uddannelse.

Et andet Spørgsmaal gælder Ægteskabsloven. Ministeren har allerede omtalt, at han mente at kunne fremsætte et Forslag, og han føjede til, at han haabede, at det, ligesom den Del af Ægteskabslovgivningen, der allerede er gennemført, vilde kunne samle alle Partier. Jeg tror, Ministeren maa have en noget kort Hukommelse, hvis han tror, at den Del af Ægteskabslovgivningen, der er blevet gennemført, samlede alle Partier, idet de to demokratiske Partier jo ikke kunde gaa med til Forslaget om Ægteskabets Indgaaelse, og han har vist glemt, at hans eget Parti svigtede sit gamle Standpunkt i denne Henseende. Jeg vil haabe, dels at Ministeren ikke venter for længe med at fremsætte Forslaget, saaledes at det bliver for sent til, at det kan færdigbehandles i denne Rigsdagssamling, og dels at han fremsætter det i en saadan Form, at ogsaa den demokratiske Del af denne Forsamling kan slutte sig dertil. Jeg ved, at Ministeren mener, at den Del

af Ægteskabslovgivningen, der er gennemført, er den vigtigste. Jeg er ganske uenig med Ministeren i, at Ægteskabets Opløsning skulde være det vigtigste ved Ægteskabet; jeg regner den Del, som er tilbage, for at være langt vigtigere. Ministeren antydede, at der var nedsat et Udvalg til Overvejelse af Sagen. Det er første Gang, jeg har hørt Tale om dette Udvalg, jeg ved ikke, hvad det betyder; er det en ny Kommission, der i al Hemmelighed er nedsat? Det synes at være overflødigt at nedsætte en saadan, da Familieretskommissionen har beskæftiget sig en Række af Aar meget indgaaende med dette Spørgsmaal, og det har været til indgaaende Behandling saavel i dette som i det andet høje Ting.

Jeg har ligeledes i Fjor lyst efter et Forslag, som skulde gaa ud paa at tage Forholdsregler overfor de mange Sædelighedsforbrydelser, der forøves mod Børn. Jeg henstillede den Gang, at man drog dette Spørgsmaal frem til en særlig Behandling og skilte det ud fra det øvrige Straffelovforslag, idet en Reform paa dette Omraade synes mig særlig paakrævet. Ministeren bebrejdede mig den Gang, at jeg talte paa en Kvindeforenings Vegne. Jeg vil da gerne betone, at jeg i Aar lige saa lidt som i Fjor taler paa nogen Kvindeforenings Vegne. Jeg er ikke Medlem af en saadan, og jeg fører ikke Ordet for nogen Forening. Jeg tror, at jeg taler paa tusinde Mænds og Kvinders Vegne. Jeg kan ikke se, at dette Spørgsmaal ikke skulde vedrøre Mænd akkurat lige saa godt som Kvinder, saa vist som Mænd lige saa vel som Kvinder oprøres over de Ugeringer, der begaas overfor Børn.

Jeg vil meget bestemt tage Afstand fra den Tendens, der er traadt frem gennem Adresser og paa anden Maade, gaaende ud paa som almindelig Regel at forøge Straffen for disse Sædelighedsforbrydere. Jeg tror slet ikke paa, at man naar frem ved Skærpelse af Straffen overfor saadanne; i mange Tilfælde gælder det om at behandle dem som syge, maaske som uhelbredeligt syge, og hvad nytter saa Straf? Det, det gælder om, er, at disse Individuer, som er farlige for Samfundet, uskadelliggøres, og jeg nævnte i Fjor, at man i mange Tilfælde burde anbringe dem i Kriminalasyler; og det glæder mig at se, at man i Straffelovskommissionens Forslag er inde paa den samme Tanke, idet man dér aabner Mulighed for denne Fremgangsmaade.

Spørgsmaalet om Udskillelsen af denne særlige Kategori af Forbrydelser af Straffe-